

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

KVINDELIG FREMSKRIDTSFORENING.

Nr. 8.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annonce
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre

København, Søndagen den 22. Februar 1891.

IV. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i
Bladets Forsendelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Borgmester Hansens Bebrejdelser.

Havde Kvindeforeningerne rettet deres Bestræbelser paa at støtte det private Selskab, der arbejder for Friskolebørnenes Bispisning, støttet denne Forenings Virksomhed til at hjælpe paa den til Stede værende Nød uden at bryde med de Grundsætninger, som bør opretholdes, vilde Kvindeforeningerne have gjort en Gerning, som i høj Grad fortjente Paaskønnelse; nu kan det gjorte Skridt let vække Misnøje i Stedet for at skabe Gavn.

Saaledes svarer Magistraten paa Kvindernes Andragende om Kommunens Overtagelse af trængende Skolebørns Bispisning.

Kvinderne kan imidlertid tage sig Magistratens Bebrejdelse meget let; thi Henvendelsen til Kommunen er sket efter nøje Overvejelse og med indgaaende Kendskab til Forholdene, navnlig til den private Godgørenheds Rækkeævine. Beviset for det berettigede i Kvindernes Andragende er de 26,000 Underskrifter, det fik, og som let kunde være blevne til 100,000, om Kvinderne havde haft mere Tid og flere Kræfter til at ombære Adressen.

Det private Selskab, hvis energiske Bestræbelser vi fuldt ud anerkender, har allerede de to sidste Aar erklæret sig fallit; — det vil sige: det har kun været i Stand til at bispise $\frac{1}{4}$ af Børnene 3 Gange ugenlig og har med al sin Anstrængelse i Aar ikke naaet til mere end 15,000 Kroners Indtægt, som rimeligvis ikke vil stige. Det er nemlig de samme enkelte velhavende Folk, der stadig yder deres Bidrag. Det er smukt og godt af dem; men ud over dette vil der ikke indkomme Bidrag uden ved en eller anden Aftenunderholdning som i heldigste Tilfælde

vil give nogle tusind Kroner i Kassen. Selskabet har derfor selv erklæret: „Hjælp absolut nødvendig!“

Vi kan forsikre den ærede Magistrat, at ingen bedre end de Kvinder, der har arbejdet i humane Foretagender, kender det fortvivlede Tiggeri, naar man med bankende Hjerter skal ringe paa de riges Dør for af Naade og Barmhjertighed at erholde et Par Kroner til et Foretagende, der kræver Tusinder; men den tornefulde Vej skulde dog ikke hindre os i at arbejde for en god Sag, dersom der var Udsigt til at naa et godt Resultat derved. Men Sagen er, at den private Godgørenhed, skønt vi indrømmer, at den er stor i København, dog kun er som en Draabe i Havet. — Det er vor Erfaring. Saa Tilrettevisningen kan vi tage os let.

Mindre let kan vi derimod tage os Magistratens Mangel paa Forstaaelse af, hvad Samfundets Vel kræver, og dens ubegribelige Kølighed, der stilles tilfreds med, at Børnene bispises 3 Gange om Ugen — hver anden Dag Mad! — og som slaar sig til Ro med, at *Kommunens Opgaver er ordnede ved Lov* — „det er et helt nyt Krav“, Kvinderne her har sillet. — Mener virkelig den ærede Magistrat da, at Love er uforanderlige, at det for al Evighed er bestemt, at en Kommune ikke skal bispise Skolebørn? Nye Tider, nye Krav — og vi ser ikke rettere, end at Kommunens Opgave er at tjene Samfundets Medlemmer, paase dissers Tarv og da først og fremmest paa de Omraader, der sorterer under den, deriblandt Kommuneskolens Forpligtelse til at sørge for, at Børnene naar det størst mulige Udbytte af Undervisningen.

Vi vilde gerne vide, hvad det er for Grundsætninger, der vilde brydes, dersom Kommunen bispiste sine trængende Skolebørn. Er det Pietet overfor Forældrene og Hjemmene, der her holder Magistraten til-

bage, saa kan vi vist være ganske rolige for den Krænkelse, Hjemmets hellige Arne vilde lide ved, at de sultne smaa spiste sig røde, runde Kinder til paa Skolebænken, at Kommunen skaffede fattige Børn en Barndom, fri for Sult, gjorde dem sunde og kraftige til Ungdomsdagene, medens vi nu under vore sørgelige sociale Tilstande kan vente en Slægt vokse op, vissen og moralsk slappet paa Grund af Mangel paa det allernødvendigste: daglig varm Mad. — Er det Ansaret for Kommunens Kasse, der holder de vise Fædre tilbage, da hører der sikkert ikke meget til at gøre det Regnestykke op, at hvad der blev en Udgift paa Skolens Budget, vilde mange Gange spares paa Fattigvæsenets og Retsplejens. Saa af økonomiske Grunde kan Magistratens Standpunkt ikke forsvares.

Borgernes Tilslutning til Tanken har Kvinderne vundet i rigt Maal, saa det er ikke den, der mangler. Der kan fra Kommunens Side kun fremsættes en eneste begrundet Indvending imod Andragendet, og det er den, at der maaské i Øjeblikket ikke er Penge i Kassen til Dækning af den ganske vist betydelige Udgift. Men denne Hindring er Kommunen forpligtet til at overvinde.

Det er dens Pligt, med Skoleraadet i Spidsen, at gøre det indlysende for Staten, at der her foreligger et Krav, som ikke kan eller bør tilbagevises; den bør optage et Laan af Statskassen, den bør ved sin Autoritet forlange Borgernes Skatter forhøjede saa meget som nødvendigt. Man kan være vis paa, at mange gerne betalte højere Skat mod at blive fri for det ulidelige Tiggeri, de nu er Genstand for, ikke at tale om det smertelige i at se de mange Børns Nød.

Vi kan kun beklage, at Kvinderne er udelukkede fra direkte Indflydelse paa Kommunens Anliggender; thi det kan man være